Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 3 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціщканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр

Ч. 237 | Нинѣ: Завтра: | Іларіона п. Аверк. еп. | День зад. Губерта | Середа 21 жовтня (2 листоп.) 1892 | Всхôдъ сонця 6 г. 49 м.; захôдъ 4 г. 38 м. Баром. 766 терм. + 13·0 + 1·6 | Рôкъ II.

Клопоты Румуніѣ зô спадщинами.

Конфліктъ Румуніѣ зъ Грецією задля спадщины по Еванґеліосѣ Цаппѣ ще не залагодженый, а опозиційна праса румуньска вытягає на верхъ другу справу спадщины, абы тымъ наробити правительству нового клопоту. Єсть то справа спадщины маркіза Бедмара, Испанця родомъ, котрый оженивъ ся бувъ зъ якоюсь Румункою зъ Молдавы и взявъ за нею великій добра въ Румуніи. По смерти Бедмара и єго жены перейшли тѣ добра на спадкоємцѣвъ и то на спадкоємцѣвъ назначеныхъ въ завѣщаню. Дотычный трибуналъ окружный, а вôдтакъ и судъ апеляційный признали однакожь, що спадкоємцѣ, яко люде заграничнѣ въ наслѣдокъ постановъ румуньскои конституціѣ, котра выключає всѣхъ чужихъ пôдданыхъ вôдъ права посѣдати въ Румуніи землю, не мають права до тои спадщины. Тѣ посѣлости остали ся отже въ наслѣдокъ того безъ властителя и длятого повиннѣ бы були припасти на скарбъ державный Міністерство доменъ державныхъ выходило однакожь зъ тои точки погляду, що дотычна постанова конституціѣ не хотѣла позбавляти чужихъ пôдданыхъ ихъ майна, и оно зрекло ся длятого тои спадщины. Правительство поясняло сю справу такъ, що чужѣ пôдданѣ не мають вправдѣ права посѣдати въ Румуніи землю, але зъ того не выходить ще, щобы они мусѣли тратити тѣ грошѣ, якѣ та земля варта. Праса опозиційна выволѣкла отже сю справу, щобы показати, що въ конфліктѣ Румуніѣ зъ Грецією заходить подôбне вôдношенє.

Въ румуньскихъ кругахъ правительственныхъ доказують однакожь, що въ справѣ спадщины Цаппы розходить ся о щось зовсѣмъ иншого, о то, чи спôръ сей має бути залагодженый передъ судами, чи въ дипльоматичнôй дорозѣ. Позаякъ до спадщины по Цаппѣ зголосили ся и приватнѣ спадкоємцѣ, то пôсля румуньскихъ законôвъ належить ся справа передъ судъ, бо и якъ же могло бы правительство вести переговоры въ сѣй справѣ и позбавлити ихъ права, коли не має вôдъ нихъ до того уповажненя. Грецке правительство знову хотѣло бы залагодити сю справу просто лишь зъ самымъ правительствомъ румуньскимъ, а то мабуть длятого, що до сеи спадщины зголосило ся такожь и богато людей, котрѣ суть грецкими пôддаными, а правительство не хотѣло бы програти справы супротивъ власныхъ пôдданыхъ.

Зъ румуньскои стороны доказують отже, що цѣла вага въ сѣмъ спорѣ спочиває не въ спорѣ румуньского и грецкого правительства, але въ спорѣ грецкого правительства зъ приватными спадкоємцями, бо румуньскій скарбъ мôгъ бы лишь тогды мати якесь право до сеѣ спадщины, колибъ до неѣ нѣхто не зголосивъ ся, колибъ она лишила ся зовсѣмъ безъ нѣякого чи фактичного чи правного властителя. Характеристичне єсть дальше въ сѣй справѣ то, що всѣ спадкоємцѣ Цаппы, котрѣ давнѣйше спорили такожь мѣжь собою, теперь погодили ся и признали однѣ другимъ право до спадщины, въ наслѣдокъ чого зголосило ся богато людей навѣть дуже далекихъ своякôвъ Цаппы. Сей фактъ пояснює отже, длячого грецке правительство хотѣло сю справу залагодити въ дипльоматичнôй дорозѣ а не передъ судами.

Зъ грецкои стороны знову роблять Румуніи мѣжь иншимъ ще й зъ того закиды, що Еванґеліосъ Цаппа померъ ще въ 1865 р. тогды, коли ще не було того закона, на котрый Румунія покликує ся а вôдтакъ кажуть, що й сама Румунія признала була правосильнôсть спадщины Цаппы, бо не лишь не противилась тому черезъ 25 лѣтъ, що Греція користала зъ сеи спадщины, але ще й принимала вôдъ Грецiѣ що року и выдавала квѣты на 1500 дукатôвъ, якѣ записавъ бувъ Цаппа румуньскôй академіи наукъ.

Про сей спôръ межи Румунією а Грецією подаємо длятого деякѣ подробнѣйшѣ факты, бо може бути, що ся справа, хочь на разѣ мабуть и мирно закôнчить ся, то все таки колись зможе послужити за одну зъ тыхъ причинъ, котрѣ натягненѣ до крайности дають причину до ворожого выступленя однои державы противъ другои.

Зъ рускихъ товариствъ.

На трехъ послѣдныхъ засѣданяхъ головного выдѣлу товариства „Просвѣта“ у Львовѣ полагоджено мѣжь иншими слѣдуючѣ справы:

1. Принято до вѣдомости, що въ Калуши деякѣ патріоты зъ духовнои и свѣтскои интеліґенціи разомъ изъ свѣтлыми мѣщанами калускими и войнилôвскими постановили основати філію „Просвѣты“ и вже внесли подане до ц. к. Намѣстництва. Статутъ пôдписали по бôльшôй части мѣщане. Можна надѣятись, що філія въ Калуши буде розвиватись красно.

2)

Золота доля.

Оповѣданє.

Зъ польского. — Маріи Родзевичѣвны.

(Дальше.)

Приступивъ до стола, знявъ мѣшокъ зъ плечей, сягнувъ рукою за пазуху, добувъ шкôряный мѣшочокъ и высыпавъ зъ него всѣ грошѣ, срѣбнѣ, мѣдь и банкноты. Порожный мѣшочокъ всунувъ наново за пазуху и вôтхнувъ.

— Перечислѣть, мамо, и простѣть! Не лякайте ся тыхъ грошей... Я заробивъ ихъ чесно руками у фабрицѣ. И отсе вôддаю вамъ за тамтѣ скраденѣ. Батька дома вже нема... простѣть менѣ й за него, закимъ вôдôйду.

— Батько померъ и Осипка нема! Всѣхъ поховала я! — шепнула жѣнка. Вôнъ цофнувъ ся вôдъ порога, взявъ знову мѣшокъ на плечѣ, заморочеными очима оглянувъ стѣны хаты и несмѣло кинувъ очима на матѣръ.

— Я виною вашихъ слѣзъ... Я виненъ!— шепнувъ. — За мною лежить кривда брата и єго судженои, за мною сваволя и крадѣжь... и батькове проклятє. Ой! мамо, я грѣшивъ, але й добра не зазнавъ, нѣ радости, нѣ спокою! Боже мôй, яку я муку въ собѣ ношу, яку муку! Кобы вы знали, мамо! Щось тамъ у менѣ покутує, гризе, рве, знущаєсь якъ въ день такъ и въ глуху нôчь! Щось кличе и пхає впередъ... якась нудьга и туга до широкого свѣта... Вôдъ дитины менѣ такъ! Хотѣвъ я запити сю недугу и не мôгъ, хотѣвъ залюбити ся, зъ розуму зôйти... нѣчо не помогло. Не вдержала мене хата, анѣ вы, нѣ дѣвчина, нѣ жадна сила! Така страсть, мамо, гôрша смерти... Гнала мене она тыхъ дванайцять лѣтъ по свѣтѣ мовь вовколака; нѣгде я не осѣвъ, нѣчо мене не прикувало. Хапавъ ся й роботы и шукавъ смерти! А грижа не покинула мене и не покине, хиба разомъ зъ житємъ.

Чоло єго набѣгло кровію. Слова плыли то тихо то пристрастно, зъ жалемъ то зъ розпукою. Руки заложивъ собѣ навхрестъ на грудяхъ, кулаки стиснувъ и выкинувъ ту страшенну силу, що гудѣла въ грудяхъ, мовь бы самъ себе хотѣвъ задушити, убити, пôрвати той голодъ змѣны вражѣнь, того духа неспокôйного а бурливого.

Втомленый замовкъ и тяжко вôддыхавъ та водивъ очима по стѣнахъ лѣпянки. Спасеня, здавалось, шукавъ въ нихъ и милосердя.

Муляриха слухала не перебиваючи. Була то чесна жѣнка, сувора для себе и для иншихъ. Чесноту вважала обовязкомъ, а обовязокъ одинокимъ добромъ и заданємъ. Отже сей чоловѣкъ, котрый не пошанувавъ жадного обовязку, не мавъ нѣякои чесноты, бувъ їй осоружнымъ.

Алежь се бувъ єѣ хлопець, сынъ наймолодшій, теперь одинакъ. Вôнъ стоявъ передъ нею худый, обдертый и певно голоденъ. Дощь пройнявъ єго и холодъ. Выжене єго, то вôнъ пôде собѣ дальше глядати кута и ложки стравы въ чужихъ, якъ старець. Хтось зъ ласки кине єму кусень хлѣба и вôнъ зложить десь на нôчлѣгъ, на чужôй лавѣ, свою голову темну та кучеряву, котру она колись вколысувала до сну на своихъ колѣнахъ.

Материньскимъ серцемъ потрясъ жаль и смутокъ. Она глянула на него крадькомъ.

— Ты забираєшь ся ити? — вымовила тихо.

— Пôду собѣ — вôдповѣвъ глухо; — Нôчь и дощь, нѣхто мене не бачивъ, якъ я прийшовъ, и нѣхто не побачить, якъ вôдôйду. Не сколочу я вамъ, мамо, вашого спокою, не нагадають вамъ люде лихого сына. Иду вже.

Завагавъ ся, вкôнци приступивъ до неи и впавъ до нôгъ.

— Ой, мати! Не глядѣть на мене такими очима! Я давъ бы житє, якъ бы мôгъ свою вдачу змѣнити, колижь не можу, не можу... Я васъ не прошу о прощенє, бо я не гôденъ того; але якъ вôдôйду, попросѣть Господа Бога за мною, щобы та страсть зъ мене выйшла, щобы мене то вôдступило!... Ой мамо, простѣть!

Руки мулярихи опали на єго голову, очи стали моргати, блестѣти вôдъ слѣзъ.

— А щожь ты робивъ стôльки лѣтъ? Чи ганьбою живъ и соромомъ, чи пошанувавъ свою душу? Скажи.

— Ой, мамо, вы мене не знаєте. Якъ до роботы вôзьму ся, то нѣхто менѣ не дорôвнає, до крови спрацюю ся; але мене гнеть отся нудуга нападає, руки млѣють и голова

2. Выдѣлъ „Просвѣты“ постановивъ умѣстити въ однôй зъ книжочокъ своихъ оповѣщенє для членôвъ, що „Днѣстеръ“ розпочавъ свою дѣяльнôсть, подати деякі поясненя, и вôзвати членôвъ „Просвѣты“, щобы убезпечували ся въ „Днѣстрѣ“. Ся ухвала выдѣлу вже и сповнена долученємъ такои вôдозвы до книжочки за вересень „Про новй грошѣ“. Товариство „Днѣстеръ“ удалось до выдѣлу „Просвѣты“ зъ просьбою, щобы взявъ въ переховокъ въ своѣй вертгаймôвскôй касѣ опечатанѣ дуплікаты ключѣвъ касы „Днѣстра“. Выдѣлъ на се згодивъ ся.

3. Обговорено справу Михайловои преміѣ (589·95 зр.) призначенои за найлучшій творъ драматичный. На сю премію вплынуло кôлька творôвъ и вызначенѣ рецензенты въ Австріѣ вже ихъ перечитали, а не перечитали ще рецензенты мешкаючѣ въ Россіи, и нема способу доручити имъ рукописей, бо чи пересылати ихъ почтою, чи перевозити — небезпечно зъ причины звѣстного царского указу зъ 1876 року въ справѣ забороны нашои літературы. Рукописи переслано бы до „главного управленія по дѣламъ печати“ до Петербурга, а оно могло бы поконфіскувати, або просто сказати, що затратились, якъ се дуже часто буває. Выдѣлъ ухваливъ вôднести ся въ тôй справѣ о гадку рецензентôвъ вызначеныхъ въ Россіи.

4. Обговорювано справу помѣщеня „Просвѣты“, котре теперь, при що разъ бôльшôмъ розвитку товариства, єсть за тѣсне и невôдповѣдне. Въ тôмъ дѣлѣ вôдбула ся разъ нарада выдѣлу „Просвѣты“ спôльно зъ выдѣломъ „Рускои Бесѣды“. Дотеперь справа ся ще не доведена до кôнця.

5. Голова товариства подавъ до вѣдомости выдѣлу, що о. Слюсарчукъ скôнчивъ укладъ великого „Молитвенника“ на выданє „Просвѣты“.

6. Рогатиньска філія „Просвѣты“ прислала до головного выдѣлу польскій формулярѣ для касъ позычковыхъ системы Райфайзена зъ представленємъ: чи бы „Просвѣта“ не выдала тыхъ формулярѣвъ въ языцѣ рускôмъ. Выдѣлъ для розгляду въ тôй справѣ выбравъ комітетъ зложеный зъ пп. дра К. Левицкого, судьѣ Ант. Дольницкого и К. Панькôвского.

7. Голова товариства подавъ до вѣдомости выдѣлу, що п. Григорій Величко приречѣ выготовити етноґрафічну карту Руси-Украины до кôнця сего року.

8. На однôмъ изъ засѣданъ выдѣлу вôдчитано справозданя п. Дмитра Дмитерка изъ его люстрацій читалень въ околицяхъ близькихъ Львова. Справозданя тѣ принявъ выдѣлъ до вѣдомости и ухваливъ выслати п. Дмитеркови письменну подяку за совѣстне сповненє своеи задачѣ. П. Дмитерко злюструвавъ читальнѣ: а) въ Стрѣлискахъ новыхъ въ повѣтѣ бобрецкôмъ дня 7 н ст. серпня; б) въ Бертешевѣ въ повѣтѣ бобрецкôмъ 8 серпня; в) въ Серникахъ въ повѣтѣ бобрецкôмъ 9 серпня; г) въ Малковичахъ въ повѣтѣ городецкôмъ 14 серпня; д) въ Сопошинѣ въ повѣтѣ жовковскôмъ 18 серпня; е) въ Солонцѣ въ повѣтѣ львôвскôмъ 21 серпня.

9. Выдѣлъ поручивъ канцеляріи товариства выготовити списъ всѣхъ до сего часу завязаныхъ читалень „Просвѣты“ для оголошеня въ часописяхъ.

10. Позаякъ въ справѣ выдавництва часописи господарско-промысловои доси нѣчо не змѣнило ся, то выдѣлъ ухваливъ покористати ся заявленою охотою о. Ивана Н. зъ З. укладати книжочки змѣсту господарского и вôднести ся письменно до п. Антона Г. въ Т. зъ просьбою, щобы и вôнъ пôднявъ ся такои роботы для выдавництвъ „Просвѣты“.

11. Справу позычки 1.000 зр. на кавцію для черновецкои „Буковины“ выдѣлъ полагодивъ уже остаточно. Зъ огляду, що не осягнено условія, абы „Просвѣта“ мала право тыхъ зложеныхъ 1.000 зр. кождого часу назадъ стягнути, а „Просвѣта“ може прийти въ положенє, що тая сума буде ѣй нагле и дуже потрѣбна, — выдѣлъ, хочь зъ прикростію, ухваливъ 1.000 зр. на кавцію „Буковины“ не складати.

(Конець буде.)

Перегляд политичный.

Нинѣ розпочинає ся въ Празѣ конференція ческихъ пословъ зъ Чехъ, Моравы и Шлеска. Зъ тои нагоды вôдбувъ ся вчера пиръ, на котрôмъ Ґреґръ выступивъ остро противъ Старочехôвъ.

Польскій часописи нотують поголоску, яка ходить по Вѣдни, а то, що президентъ Палаты пословъ дръ Смолька, носить ся зъ гадкою уступити изъ сего становища. Нѣмецкій клюбъ народный скликавъ вже засѣданє на сю пятницю.

Сербскій радикалы выдали маніфестъ выборчій, зъ котрôмъ выступають остро противъ реґентів и теперѣшного правительства та дають спознати, що теперѣшне положенє въ Сербіи може легко довести до кровавои внутрѣшнои борбы.

Новинки.

Львовъ дня 1 падолиста.

— **Потверджене выбору.** Є. В. Цѣсарь подтвердивъ выборъ Станислава ґр. Тарновского, властителя добръ Снятинка, на презеса Рады повѣтовои въ Дрогобичи.

— **Перенесеня.** Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла асистента почтового Андрѣя Сѣчку въ Сокаля до Львова.

— **Оголошенє.** Зъ огляду на теперѣшный станъ заразы пыскoво-ратичнои въ повѣтѣ золочѣвскôмъ, ц. к. Намѣстництво позволило вôдбувати торги въ судовôмъ окрузѣ Олеськôмъ, де вже зараза выгасла. Повѣты снятиньскій, коломыйскій, станіславôвскій, турчаньскій и долиньскій, навѣщенй що заразою и замкненй для торгу ратичною худобою.

— **Конкурсы.** Ц. к. окр. Рада Шкôльна въ Надвôрнѣ розписала конкурсъ на посады при краєвôй женьскôй школѣ въ Надвôрнѣ зъ польскимъ выкладомъ, а то на 2 посады старшихъ учительокъ зъ платнею 450 зр. и додаткомъ на мешканє; мол. учительки зъ 300 зр. и додаткомъ на мешканє. Речинець до 4 грудня с. р. — На девять посадъ повѣтовыхъ ветеринарѣвъ въ XI. клясѣ ранґи можна до 10 грудня подавати ся до ц. к. Намѣстництва. — Въ Судовôй Вишни опорожнена посада мѣского ветеринаря зъ платнею 200 зр. Речинець до 1 грудня.

— **Ц. к. Дирекція руху зелѣзницъ** у Львовѣ оголошує: „Зъ днемъ 1 падолиста 1892 увôйде въ житє додатокъ II. до тарифы вразъ зъ табелею удѣлôвъ, важный вôдъ 1 серпня 1891 для прямого руху особового межи стаціями ц. к. уприв. зелѣзницѣ пôвнôчнои Цѣсаря Фердинанда въ одного боку, а стаціями ц. к. австр. зелѣзницъ державныхъ въ другого боку, котрымъ вводить ся новй цѣны ѣзды для білєтôвъ войсковыхъ, якъ такожь въ декотрыхъ реляціяхъ новй цѣны ѣзды для подорожныхъ горожаньскихъ. Симъ зносить ся дотычнй цѣны ѣзды тарифы головнои, взглядно додатку I. до тои жь. Примѣрники того додатку можна получити у Зарядôвъ, удѣлъ беручихъ, по цѣнѣ 15 кр.“

— **Испытъ кваліфікаційный** на учителѣвъ и учительки школъ народныхъ зложили передъ перемыскою комісією испытовою: Вас. Воляньскій (зъ вôдзн.), Стан. Якубовскій, Андр. Крупскій, Кар. Микосъ, Амвр. Кнобльохъ, Агн. Грунтовичôвна (зъ вôдзн.), Єл. Герцôвна (зъ вôдзн.), Людв. Екертôвна, Винк. Козловска (зъ вôдзн.), Теоф. Рожаньска (зъ вôдзн.), Тек. Екертôвна, Соф. Стру-

---

морочить ся. Кидаю все! Але я не впавъ въ неславу, кленусь батькôвскою кровью... тогды я не вернувъ бы до васъ!

— А щожь ты собѣ гадавъ, идучи тутъ?

— По ратунокъ ишовъ я до васъ — ледви вымовивъ. — Чи я знаю? Щось казало менѣ: „Иди до дому“ и я прийшовъ.

— А ты оставъ бы ся на завсѣгды зô мною? — шепнула.

— Ой, матусе! Убийте въ менѣ сю страсть, дайте менѣ якій лѣкъ, а я останусь... на вѣки останусь.

— То встань! Хата твоя, а я тебе не выжену. Остань ся! На злй страсти є Богъ и праця. Остань ся! А якъ коли зробишь що доброго, чимъ менѣ душу розрадуєшь, то тобѣ серце вôддамъ, усе забуду. Сыномъ менѣ будешь и дитиною любою. Тямь собѣ.

— Тямлю, мамо. Буду вамъ служити, кôлько силы стане, и не вôдôйду; и скорше мене на марахъ побачите, анѣжь я слово зломлю! Хорый я и слабый и бѣдный, але вы дайте менѣ силу, навчѣть доброго! Останусь зъ вами и змажу давный сором. Присягаю — говоривъ Павло.

Темнй свои очи пôдвѣвъ вôнъ до матери, у нихъ блестѣли сльозы и видко було цѣлу душу, втомлену, сумну, а мимо того блискаючу зловѣщо неспокôйнымъ огнемъ. Присяга падала на той огонь, якъ олово, ломила привычки и страсти, закувала въ неволю.

Нещасна душа рогата!

На другій день рано на кладовищи вôдмовили молитву за покôйныхъ и встали зъ вогкои землѣ. Муляриха поправила корчь настурцій, котрый цвивъ ще на могилѣ мужа, зъ могилы сына вырвала дикій Лабазъ и глянула на Павла.

— Проси Бога, щобы тобѣ по смерти давъ таку тиху могилу и когось, що припаде до неѣ зô слезами въ очахъ. Де инде найдешь просту яму, але не таку могилу. А теперь иди межи людей и шукай роботы. До корчмы не заходи и втѣкай вôдъ лихого товариства, а по праци вертай домôвъ!

— Добре, мамо! — вôдповѣвъ сынъ и попѣлувавъ еѣ въ руку.

Вôдôйшовъ кôлька крокôвъ, а она его закликала:

— Пявле, а не займай дѣвчатъ!

— Нѣ, мамо! — вôдповѣвъ здалека.

Людей снувало ся по рынку богато, але его нѣхто не пôзнававъ. Середъ тыхъ чужихъ лиць переходивъ понурый, роздумуючи, де и хто дасть ему кусень хлѣба, скоро повѣсть, хто вôнъ. Соромно ему було.

Коло дверей кузнѣ Жминьского станувъ и заглянувъ до середины. Высокій, плечистый, молодый ремѣсникъ стоявъ при ватрѣ зъ папѣросомъ въ ротѣ, взявши ся пôдъ бокъ одною рукою, а другою выбиваючи тактъ молоткомъ на ковалѣ.

Рудый, дзюбатый хлопецъ дувъ мѣхомъ и оповѣдавъ щось майстрови. Коваль мавъ пѣре въ чорнôй чупринѣ, запухле лице, склянй очи. Бувъ знаменитымъ типомъ мѣского донжуана и пяницѣ. Що хвилѣ вынимавъ мізерный папѣросъ зъ рота, сплювавъ и позѣхавъ. Млоѣло его по нôчнôмъ гуляню и невыспаню.

Павло Жужель глянувъ на него. Радôсть майнула по его лици и вôнъ смѣло увôйшовъ до кузнѣ.

— Майстеръ, може мене пôдкуєте? — кликнувъ.

— Въ мене ословъ не кують! — вôдворкнувъ коваль, не озираючись.

— А справдѣ, бо и вы не кутй! — засмѣявъ ся Павло.

Ремѣсникъ глянувъ загнѣваный.

— Шукаєте почастунку поза уха? — крикнувъ грôмко.

— Я почастункôвъ не беру, але самъ роздаю.

— Ану спробуйте!

Коваль кинувъ молотокъ, звернувъ ся лицемъ до чужинця, змѣривъ его очима и ажь пôдскочивъ, опамятавшись.

— Павло! — крикнувъ — нашь Павло! Зôдкижь ты, товаришу, брате? Зъ могилы? Господи! Вôнъ самъ!

Схопивъ Жужля въ руки и обнявши его ставъ гуляти по кузни, ажь дзюбатый хлопецъ ротъ розтявъ зъ дива.

— А я!... Ты спôзнавъ? Богъ давъ хочь одного старого знакомого!

— Зôдкижь ты? — повтарявъ радôстно коваль. — А знаешь ты, що я за твою душу на три богослуженя давъ? Казали, що ты небôжчикъ....

— Такій, якъ я, не гине. Вчера вернувъ я. А ты що тутъ робишь въ кузни? Купивъ еѣ?

миньска (зъ вôдзн.), Іос. Оржеховска (зъ вôдзн.), Сара Шпандорфôвна (зъ вôдзн.), Мар. Євьораньска (зъ вôдзн.) и Юл. Маєрôвна (зъ вôдзн.).

— **Презенту** одержали оо.: Мих. Ганкевичь зъ Глѣбова на парохію св. ап. Петра и Павла у Львовѣ и Онуфр. Криницкій зъ Дубровицѣ на парохію Голынь, въ еп. львôвскôй.

— **Нападъ.** До одного дому при улици Берка у Львовѣ за слугою вбѣгъ пяный воякъ 30 полку вчера о 10 год. вечеромъ. Слуга стала кричати, мешканцѣ выбѣгли до сѣней, воякъ вынявъ баґнетъ и ставъ нимъ „воювати“. Зранивши одного чоловѣка въ голову, ставъ собѣ зъ баґнетомъ въ дверехъ и стоявъ цѣлу годину, такъ що нѣхто въ каменицѣ не мôгъ о тôмъ повѣдомити поліціѣ.

— **Зъ голоду.** Вчера вечеромъ упала на площи Марійскôй якась бѣдна дѣвчина майже безъ житя. Люде товпою обступили єѣ и не знали, що почати. На щастє явивъ ся дръ Стройновскій, забравъ дѣвчинку до свого дому и ту показало ся, що она зôмлѣла зъ голоду.

— **Поганьске кладовище пôдъ Львовомъ.** Пôсля информаціи одного львôвского археольоґа маємо пôдъ самымъ Львовомъ поганьске кладовище. На поляхъ межи Кульпарковомъ а Байками здавна вже находжено останки попѣльниць (урнъ), досыть простои роботы, безъ всякихъ прикрасъ. Черепы тѣ, якъ видко, суть мѣшаниною ґраніту зъ глиною. Такъ само недалеко улицѣ хрестовои и копальнѣ ґіпсу, въ однôмъ огородѣ на Байкахъ, має бути досыть значна могила поганьска, дотеперь ще не розслѣджена. Зъ того догадують ся, що въ давну давнину тамъ, де теперь повстає нова и гарна дѣльниця мѣста, було кладовище поганьске.

— **Холєра.** Въ Краковѣ и въ околици єго лучають ся майже що дня поодинокѣ выпадки занедужаня на холєру, або и смерти. Въ Будапештѣ померло вчера 10 осôбъ. У Вѣдни бôльше страху передъ холєрою, якъ причины до того. Въ Гамбурзѣ вчера не померъ нѣхто на холєру.

— **Бѣда селяньска.** Въ Скалатщинѣ сей рôкъ показавъ ся дуже некористнымъ для хлѣборобôвъ. Бараболѣ, головна живнôсть селянина, выдали сего року о 50% менше, нѣжь пересѣчно въ лѣтахъ попередныхъ. Задля горячои температуры дуже розмножили ся шкôдники озимины (особливо Agrotis segetum, Erdraupe, Wintersaateule) и повыѣдали збôже такъ, що здалека видко чорнѣ плѣшѣ по чверть, пôвъ морґа, а неразъ и бôльше. Декуды нищить озимину такожь дуже сильна ржа. До того задля сегорôчнои спеки и паша не дописала, то селяне будуть мусѣли въ зимѣ збувати худобу за безцѣнъ. Взагалѣ въ Скалатщинѣ можна надѣяти ся пôдъ весну голоду. Въ перемыскихъ зновь сторонахъ появила ся така хмара мышей, що й найстаршѣ люде не тямлять чогось такого. Величезнѣ шкоды поробили они въ озиминахъ и конюшинѣ. Конемъ не можна скоро ѣхати полемъ, бо кôнь западає. Конюшина такъ знищена, що на рôкъ не збере ся єѣ нѣчого. Крôмъ мышей нищать ще пшеницю якїсь хробачки, пôдъѣдаючи корѣнє, такъ що цѣлѣ загоны повысихали. Якъ далеко ся зараза розширила ся въ краю, поки-що не знати.

— **Огонь.** Дня 22 с. м. о год. 9 вечеромъ выбухъ огонь въ корчмѣ при ул. Ґолуховского въ Станіславовѣ. Корчма та єсть власностію бар. Ромашкана, а стоитъ на територіи села Опришовець. Тому що коршма тая була недалеко будынкôвъ, належачихъ до мѣста, то до огню приѣхала и мѣска сторожа. Згорѣла цѣла коршма и стайня. Въ коршмѣ було на кватирѣ сто кôлькадесять резервістôвъ обороны краєвои, котрыхъ покликали на вправы; то въ огни попалили ся коцы и карабіны. Богато набоѣвъ острыхъ и слѣпыхъ експльодувало въ огни. Въ тôй коршмѣ мешкавъ дозорникъ дому карного, котрому на кôлька годинъ передъ огнемъ померла жѣнка и лежала на катафальку. Коли выбухъ огонь, то ледви змогли трупа вынести та на якїйсь часъ зложити пôдъ голымъ небомъ.

— **Про здоровлє Папы** розходять ся рôжнѣ поголоски, пôсля котрыхъ Папа римскій має бути такъ хорый, що леда хвиля можна сподѣвати ся катастрофы. Тѣ поголоски не суть може зовсѣмъ безпôдставнѣ, але на кождый случай пересаднѣ. Одна часопись неаполітаньска, що має правдивѣ вѣсти вôдъ особы въ Ватикану, оповѣдає такъ: Ще дня 11 м. м. знаный любимець Папы, Пій Чентра, войшовши до кабінету папского, заставъ Папу при бюрку, въ лицемъ опертымъ о столикъ, майже безъ руху. Отже налякавъ ся незмѣрно, але приступивши близше, побачивъ що Папа лише заснувъ; се лучає ся єму теперь частѣйше, бо по ночахъ спати не може и звычайно працює. Тому кôлька днѣвъ вôдправлявъ уже богослуженє въ приватнôй каплици и приймавъ кôлькайцять осôбъ на авдієнціи. Выглядавъ зовсѣмъ здоровъ.

— **Дръ Ярославъ Окуневскій** именованый лінієвымъ лѣкаремъ при маринарцѣ.

— **Страшенный огонь** знищивъ частину мѣста. Мільвоке въ Америцѣ, наробивши шкоды майже на 20 міліонôвъ зр. Огонь повставъ у фабрицѣ лікерôвъ, а вѣтеръ розкинувъ єго на цѣлый кільометеръ здовжь и вширшь такъ що сторожа пожарна не могла приступити до горючихъ будынкôвъ.

— **Для робôтникôвъ.** Въ Медіолянѣ померъ тыми днями великій богачь Льорія и записавъ 30 міліонôвъ лірôвъ на утворенє межинародного товариства для робôтникôвъ безъ занятя и инщихъ бѣдакôвъ.

— **Вода убила.** Не лише вôдъ горѣвки, але й вôдъ надмѣру воды можна згинути, якъ то недавно стало ся въ Аржантейль пôдъ Парижемъ. Тамъ чотирехъ робôтникôвъ заложило ся, хто зъ нихъ выпє найбôльше воды. Оденъ зъ нихъ вôдступивъ найскорше вôдъ закладу и пôшовъ до шпиталю; другий выпивъ 7 літрôвъ воды, третый 9, а четвертый ажь 12 літрôвъ. Всѣ три померли за одну годину. Що дурному по розумѣ, якъ єго не має?

— **Летарґъ.** Въ Сандомири лучивъ ся цѣкавый фактъ пробудженя зъ летарґу, котрый въ цѣлôй околици выкликавъ немалу сензацію. Въ домѣ пп. В. по кôлькаднєвôй недузѣ померъ нагло домашный учитель. Властитель поѣхавъ по домовину до найблизшого мѣсточка, а льокай въ тôмъ часѣ робивъ порядокъ въ комнатѣ покôйника та готовивъ все до похорону. Въ шуфлядѣ мѣжь инщими рѣчами мнимого покôйника найшовъ у фляшцинѣ и амонякъ. Той амонякъ приложивъ вôнъ пôдъ нôсъ покôйному. Той збудивъ ся, усѣвъ на лôжку, а льокай зô страху упавъ на пôдлогу безъ памяти. Дивить ся учитель на себе: а єго вже нарядили зовсѣмъ въ дорогу на другий свѣтъ; на серединѣ комнаты стоявъ уже катафалькъ, на котрôмъ мавъ лежати. Зъ того догадавъ ся вôнъ, що бувъ у летарґу. Щобы чимскорше выяснити немилу помылку, пôшовъ до ѣдальнѣ, де було кôлька пань. Своєю появою наполохавъ ихъ такъ, що одна сейчасъ зôмлѣла, а прочѣ розбѣгли ся по цѣлôмъ домѣ. Незабавомъ надъѣхавъ и панъ. Учитель въ чорнôй одежи вышовъ на зустрѣчь зъ дому. Якъ єго зôзникъ побачивъ, кинувъ конѣ и вôзъ, а самъ утѣкъ. Конѣ сполошили ся и розбили о браму зôзокъ на дрôбнѣ куснѣ. И такъ учитель щастємъ лише не пôшовъ гризти землю.

— **Хитрѣ злодѣйки.** Одескій банкиръ Вальдманъ ѣхавъ тому кôлька днѣвъ зъ Кієва до Варшавы, а звôдси мавъ замѣръ ѣхати до Вѣдня. Въ возѣ 1. клясы, въ котрôмъ вôнъ ѣхавъ, були ще двѣ дамы, котрѣ казали, що они зъ Вѣдня. Кôлька стацій передъ Варшавою одна зъ тыхъ дамъ высѣла и просила банкира, щобы занявъ ся єѣ „сестрою“. Сестра, котра лишила ся, и Вальдманъ выпили собѣ фляшку вина, почѣмъ Вальдманъ заснувъ. Збудивши ся, спостерѣгъ, що товаришка єго утекла и забрала єму 7000 зр. готовыми грошми а 8000 рублѣвъ въ паперахъ. Злодѣйка щезла безъ слѣду.

— **Зъ Кального** въ Стрыйщинѣ пишуть намъ: Въ ночи зъ 25 на 26 с. м. спавъ въ нашôмъ селѣ великій дощь, черезъ що вода въ потоцѣ такъ прибула, що двоє дѣтей, идучихъ рано до школы черезъ кладку, складаючу ся зъ одної тонкои смерѣчки, поставлену на тôмъ потоцѣ, мало що не переплатили житємъ, бо обоє попадали въ воду. На щастє надôйшло 4 мало що старшихъ дѣтей и тымъ удалось выратувати потапаючихъ. Треба и то згадати, що два роки тому утонувъ въ тôй самъ способъ на тôмъ мѣсци оденъ хлопчикъ, а мимо того не поправлено до теперь тои кладки и не заосмотрено єѣ хочь якимъ такимъ поручемъ. Чи не соромъ то для мѣсцевои зверхности громадской, що она ще доси не постарала ся о лѣпшу кладку? — *Верховинецъ.*

— Чорта тамъ купивъ! Дôставъ за дармо и жѣнку въ причинку.

— Що? Невже ты пôбравъ ся зô „святою“ Оленкою?

— Або що! Думаєшь, що я що будь. Я на весь ротъ майстеръ Иполитъ Альханъ, чоловѣкъ жѣнцѣ, батько дѣтямъ.

— Якъ то? И дѣти маєшь?

— Ще не маю, але свята Оленка и тую ласку въ Бога вымолить. Жѣнка, брате, якъ ходячій престôлъ.

— Знаю, знаю. Атже мы єѣ звали кантичкою. Выбрала собѣ чоловѣка.... ну-ну! Десь чортъ сѣмь паръ чоботъ сходивъ, закимъ таку пару дôбравъ! Конець свѣта тай годѣ! А щожь ты зробивъ зъ господаркою?

— На моѣмъ господарствѣ жиды печуть „куґлѣ“, а бахоры пейсы годують.... А ты звôдки, брате?

— Зô свѣта. И розповѣсти трудно, де я бувавъ.... Що чувати зъ нашими? Де компанія?

— Торбы сѣчки не варта. Якъ ты забравъ ся, все попсувало ся. Наробивъ ты хріѣ у млынѣ, що ажь страхъ! Мельникъ казивъ ся, дѣвчина плакала. Судный день! Оглянули ся старѣ запôзно, матери стали пильнувати своихъ доньокъ, батьки перетеребили нашу компанію. Настала нудьга и пустка. Стôлько лѣтъ. Однѣ пôшли до войска, инщѣ поженили ся, прочѣ затихли або померли.... Тьфу, чорта варта все безъ тебе. Ну, але ты вернувъ, то добре! Станемо зновъ на ноги. Ходѣмъ до Абербуха!.... Выверка — додавъ — гаси огонь, замыкай кузню и забирай ся до лиха въ зубы!

(Дальше буде.)

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 1 падолиста. Вѣденьска ґазета урядова оголосила именованє кн. Альфреда Віндішґреца віцепрезидентомъ Палаты панôвъ. Членами Палаты панôвъ именованѣ мѣжь инщими: Августъ Горайскій, бар. Зиґмунтъ Ромашканъ и ґр. Стефанъ Замойскій

Будапештъ 1 падолиста. На вѣденьскій поѣздъ, котрымъ ѣхавъ міністеръ Сапарій кинувъ хтось каменемъ и выбивъ вôкна въ ваґонѣ, въ котрôмъ ѣхавъ міністеръ.

Будапештъ, 1 падолиста. Въ справѣ спадщины Цаппы завôзвало правительство правникôвъ: Ґнайца зъ Берлина, Воеста зъ Брукселѣ и Ренольта зъ Парижа, абы они высказали свôй поглядъ о нѣй.

Переписка Редакціѣ.

Вп. О. П. въ Х.: Вашого письма не можемо умѣстити, бо оно приватнои натуры, годить ся хиба мѣжь анонсы, а замѣщати приватными справами мало що не цѣлу третину стороны, то трошки за богато и въ кривдою для другихъ читателѣвъ. — **Вп. Саламонъ Альбрехтъ въ Колендянахъ:** „Народна Часопись“ не выдає ся и въ нѣмецкôмъ языцѣ, лишь въ рускôмъ; коли хочете, можете єѣ собѣ запренумерувати.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
„ (зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдвам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор)	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·04	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ, львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 минутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѣ и пôдчеркненѣ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневниковъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также находить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.